

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΑΓΑΜΕΜΝΟΝ» ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ : *

(Στέχ. 305—385)

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Δικί τους είναι σήμερα ἡ Τροία τῶν Ἀχαιῶν!
 Φαντάζουμαι, τί ἀσύμμιχτη βουὴ σὴν πόλιν!..
 καθὼς σὴν χύσης μὲς σ' ἓνα πινάκι λάδι
 καὶ ξύδι, νὰ ταραζοῦνται θὰ ἰδῆς ἀνάρια,
 ἔτσι χώρια τῶν νικητῶν καὶ νικημένων
 ξεφώνη τὰ θάχης νάκοῦς ἀνόμοιας μοίρας:
 Αὐτοὶ ἀπ' ἔδῳ πεσμένοι ἐπάνω στὰ κουφάρια
 ἀντραδῶν κι' ἀδελφῶν καὶ τῶν γέρω γονιῶν τους
 τὰ τέκνα, θὰ θρηνοῦνε τῶν ἀγαπημένων
 τὴ σνφορὰ, μὰ μὲ ὄχι πιά λεύτερο στόμα.
 Τοὺς ἄλλους πάλι νηστικούς ἀπὸ τὴ μάχη
 νυχτοπλάνητες κόπος φέρνει στὰ τραπέζια
 τῆς πόλεως καὶ τοὺς στρώνει δίχως καμιά τάξη
 μὰ μ' ὅποιον κλῆρο καθενὸς ἡ τύχη δώση·
 τώρα τὰ σκλαβωμένα σπίτια τοὺς στεγάζουν
 τῶν Τρώων, καὶ γλυτωμένοι ἀπ' τὰ νοιχτοῦ τοῦ κάμπου
 τίς παγωνιὲς καὶ τίς ἄροσιές, ὅλη τὴ νύχτα,
 σὴν τοὺς θεοὺς, ἀφύλικτοι θὰ κοιμηθοῦνε.
 Κι' ἂν σεβαστοῦνε τοὺς θεοὺς τοὺς πολιούχους
 τῆς νικημένης χώρας καὶ τὰ ἰδρύματά τους,
 μὴ πού νικήσαν δὲν θὰ νικηθοῦνε πάλι.
 Φτάνει κακὸς πρὶν λόθος τὸ στρατὸ μὴν πιάση
 νάρπαξη ὅσα δὲν πρέπει ἀπ' ἀγάπη κέρδους·
 γιατί γιὰ τὸν καλὸ στὰ σπίτια γυρισμὸ τους
 ἔχουν καὶ τἄλλο χέρι τοῦ σταδίου νὰ στρίψουν·
 κι' ἂν δίχως κρῖμα στοὺς θεοὺς γυρίσουν πίσω,
 μὰ πάλι ἀκοίμητο μπορεῖ τῶν σκοτωμένων
 τὸ αἷμα νὰ μένη, κι' ἄλλη σνφορὰ ἂν δὲ λάχη.
 Ἄκου λοιπὸν αὐτὰ ἀπὸ μένα, τὴ γυναῖκα,
 καὶ τὸ καλὸ ἄς ἀξιοθῶ νὰ δῶ ὅπως θέλω,
 γιατί ἀπ' ὅλα τάγαθὰ αὐτὸ θὰ εὐχόμεουν!

* Ἀπὸ τὴ μετάφραση, ποὺ θὰ ἐκδοθῆ ἀργότερα.

[Ὁ Ἀγαμέμνων διαδέχθηκε σὲ στενὸ κύκλο φίλων συναδέλφων τὸν παρασμένο Αὔγουστο. Ἀπὸ τὸ δημοσιονόμιμο ἀπέσιπασμα τὸ χορικὸ μέρος χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1892, ὅποτε καὶ πρωτάρχος ἢ μετάφρασις. Κατόπιν ὁ μεταφραστὴς δέχτηκε ἄλλο μετρικὸ σύστημα γιὰ τὰ χορικά].

ΧΟΡΟΣ

Μὲ γνώση ἀντρός, βασίλισσα, μιλεῖς φρονίμου·
 κι' ἀφοῦ σημάδια δάλαθευτα σοῦ ἔχω ἀκούση,
 τώρα τοὺς θεοὺς θὰ ἐτοιμαστῶ νὰ εὐχαριστήσω
 γιὰτὶ ἀξίος δόθηκε ὁ μιστὸς γιὰ τόσους κόπους.

(Δεύτερο στάδιον)

Ἦ Δία παντοδύναμη καὶ νύχτα ἀγαπητή,
 ὀπῶχεις τὰναρίθμητα στολίδια,
 πυκνὰ πλεγματῖα ἐρριζες στὴ γῆ τὴν Τρωϊκὴ
 μὲ σιδερένια δαχτυλίδια.

Μῆτε μεγάλοι νὰ μποροῦν μῆτε ἄγουρα παιδιὰ
 —κι' ἀνώφελα κανεῖς ἄς μὴ γυρεῖη—
 τὸ δίχτυ νὰ πηδήσουνε ποῦ ξάπλωσε ἡ σκλαβιά
 κι' ὅλους τριγύρω μέσα του μαζεύει.

Σὲ τρέμω, ὦ Δία ξένιε, καὶ τὰ ἔργα σου τιμῶ,
 ποῦ ἀπὸ καιρὸ τεντώνεις τὸ δοξάρι
 γιὰ νὰ μὴ ρίξης ἀνεργὸ τὸ δίκιο σου θυμὸ
 ἐπάνω στὸν ἀδικητὴ τὸν Πάρι.

ΛΥΡΙΚΟ**Στροφὴ α'.**

Ἔχεις νὰ πῆς κ' ἔχεις νὰ κρίνης
 τὸ χέρι τῆς Δικαιοσύνης·
 τὸν βρῆκε τὸ ἀδικο στὸ δρόμο
 κι' ἄς λὲν κάποιος πῶς θάφῃσῃ
 ἀπλέρωτον ὅποιος τολμήσῃ
 τὸ θεῖο της νὰ πατήσῃ νόμο.
 Ἄργα ἢ νωρὶς θάλλῃ μιὰ μέρα
 νὰ πάθῃ ὁ γυὸς γιὰ τὸν πατέρα
 ποῦ ἀδικοὺς πόλεμους σπκῶνει,
 καὶ ποῦ μ' ἀσῆμι σκορπισμένο
 καὶ μὲ χρυσάφι μαζεμένο
 τὰ σπίτια του παραφορτώνει.
 Ὁ φρόνιμος μονάχα ἀρκιέται
 μ' ὅσο νὰ μὴ στενοχωριέται
 γιὰτι, οἱ θησαυροὶ οἱ περισσοὶ
 δὲν γλυτώνουν δίχως ἄλλο
 ὅποιος τῆς Δίκης τὸ μεγάλο
 βωμὸ θὲ νὰ πεδοπατήσῃ,

Ἀντιστροφή α'.

Μῆς σπρώχνει τῶν φρενῶν ἡ βλάβη
 κι' ἄλλου κακοῦ τὸν πόθο ἀνάβει,
 μὰ τότε γιαιτρεῖδ' δὲν ἔχει
 δὲν κρύβεται τὸ κρῖμα, βγαίνει
 καὶ σὰν φωτιὰ καταραμένη
 φαντάζει ὀλόγυρα καὶ τρέχει.
 Ἔτσι τὸ ψεῖτικο χρυσάφι
 μὲ τὴν τριβὴ τέλος ξεβάφει
 καὶ μαύρη φαίνεται ἡ θωριά του·
 ὅπως μωρὸ παιδί, νὰ πιάσῃ
 πουλὶ ζητάει—κ' ἔχει ντροπιάσῃ
 τὴν πόλιν καὶ τὰ γονικά του.
 Μὰ δὲν ἀκούει τὰ παρακάλια
 κενεῖς θεός, καὶ στὰ κεφάλια
 τοῦ ἡμαρτωλοῦ φωτὰ θὰ βρέξῃ,
 ὅπως ὁ Πάρης· ποῦ τὸ ἀλάτι
 δὲν ντράπηκε, ἀπ' τὸ παλάτι
 γυναῖκα φίλου του νὰ κλέψῃ.

Ἰωάννης Ν. Γρυπάρης

ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ

(Κοινωνιολογικὴ Μελέτη)

Συμβαίνει πνευτὸ καὶ συχνὰ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ φαινομένου καὶ ἡ κατάταξις τῶν περικτερήσεων καὶ τῶν συλλογισμῶν νὰ εἶνε κατώτερη ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν πρόθεσιν τοῦ γράφοντος, εἴτ' ἐνεκὸ λογοτεχνικῆς ἀδυναμίας τοῦ ἰδίου, εἴτε καὶ ἀπὸ κάποιου ἐλάττωμα τῆς μεθόδου τῆς ἐργασίας του. Καὶ εἶνε ὑπερβέβαιον, ὅτι ἡ Ρωσικὴ βιβλιοκριτικὴ δὲ θὰ βρεθῇ καθόλου στενοχωρημένη νὰ διατρανώσῃ τὴν ὑπερτροφίαν τῶν τίτλων καὶ τὴν ἀναμικίαν τῶν καιμένων.

Ἄλλὰ τὸ εὐκολόδειχτο κιντὸ θέμα δὲν ἀποτελεῖ μῆτε σκοπὸν ἐμμεσον τῆς Νεκροφανείας.

Ἀρχισκ ὅμως μὲ προμοίαν φανερὴ περικτήρησι διὰ νὰ συμπεράνω τὸ ἀντίθετο ἀληθινὸ συμπέρασμα, ποῦ θὰ μοῦ χρειασθῇ λιγάκι στὰ λίγα λόγια ποῦ θὰ πῶ, ὡς εἶδος προλόγου καὶ ἀπολογίας.